

lebo ustanovenie odst. 4 § 387 zák. č. 76/1927 (príloha vyhlášky min. financií č. 227/1936) Sb. z. a n. má sa uplatniť, keď zabavenie pohľadávky stalo sa po povolení exekúcie, žiadanej k jej vydobytiu (arg. slova »n y n í zabavené«). Platebná záповeď berného úradu vo V. stala sa síce na zaistenie dôchodkovej pokuty (§§ 400 a 403 cit. zák.), ale v nej obsiahnuté je aj to, že štát je oprávnený pohľadávku zabavenú i s prípadnými úrokmi vybrať po výšku vymáhanej sumy. Keď bolo i toto pojaté do platebnej záповeďi, znamená to aj p r i z a i s ť o v a c o m zabavení, že bolo nariadené nielen zabavenie, ale aj vybranie pohľadávky (porov. vl. nar. č. 15/1937 Sb. z. a n. k § 400, odst. 1, cit. zák. odst. 3). Nemá preto významu pre toto exekučné pokračovanie súhlas terajšieho exekventa, aby toto bolo suspendované do skončenia dôchodkového pokračovania, keďže exekučné pokračovanie nemohlo byť ani započaté.

Čís. 17092.

Ochrana nájemníků.

Byty skládající se mimo kuchyň a pokoj pro služebné z dvou obytných místností jsou od 30. června 1937 vyňaty z ochrany nájemníků (§ 3 zák. č. 66/1936 Sb. z. a n.), i když bylo místností užíváno zcela nebo z části k výkonu povolání.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1938, Rv I 2203/38.)

Proti soudní výpovědi z bytu v čp. 694 v P. namítla vypovídaná, že nejde o byt třípokojový s přísl., nýbrž o byt, který se skládá z pokoje, kuchyně a dílny; dílna byla živnostenskoprávně schválena a byt podléhá dosud ochraně nájemníků. Provozovna jest malého rozsahu a vypovídaná v ní vede zlatnickou živnost po svém zemřelém manželovi vdovským právem. S o u d p r v é s t o l i c e zrušil uvedenou výpověď, kdežto o d v o l a c í s o u d ji uznal za účinnou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle zjištění prvního soudu, na němž zakládá i soud odvolací své rozhodnutí, šlo podle původního stavebního určení o byt pětipokojový s kuchyní a předsíní (předpokojem) a příslušenstvím; toto původní stavební určení bylo dodatečně změněno tím, že zazdění spojovacích dveří a umístěním kuchyňských kamen do jedné místnosti byly utvořeny dva byty, z nichž se jeden skládal z dvou pokojů a kuchyně s příslušenstvím, a druhý, o nějž jde v souzeném sporu, z tří pokojů, z nichž jednoho bylo a jest až dosud užíváno jako kuchyně, druhého jako dílny a třetího k bydlení. Svrchu uvedenou stavební úpravou byly tudíž utvo-

řeny dvě samostatné bytové jednotky. Posuzují-li se s toho hlediska vypovídané místnosti, jest v nich spatřovati bytovou jednotku, skládající se z dvou obytných místností, z nichž jedné je užíváno jako dílny, a z kuchyně a příslušenství; za obytné místnosti jest totiž pokládati místnosti, jež jsou určeny a způsobilé k obývání (viz rozh. č. 8193, 13042, 14324 Sb. n. s.).

Jak svrchu bylo vyloženo, nebyla místnost, již užívá žalovaná jako dílny, stavebně upravena a zařízena jako dílna, nýbrž byla podle stavebního uzpůsobení i podle zařízení (má podlahu z dubových parket, byla součástí pětipokojového bytu s kuchyní a přísl.) určena za pokoj, t. j. za místnost obytnou. Této povahy nepozbyla tím, že jí — byť i po několik let — bylo užíváno jako dílny.

Podle § 3 zák. č. 66/1936 Sb. z. a n. pozbyla dnem 30. června 1937 účinnosti ustanovení zákona č. 44/1928 Sb. z. a n. pro byty, skládající se mimo kuchyně a pokoje pro služebné z dvou obytných místností. Hledíc na stav věcí, jak svrchu byl vyličen, jest řešiti otázku, zda z ochrany byly vyloučeny také dvoupokojové byty, jichž se částečně užívalo k výkonu jakéhokoliv povolání. Na tu otázku jest odpověděti kladně. Pro tento názor svědčí vývoj zákonodárství v příčině ochrany nájemníků.

O obytných místnostech, jichž se užívá zcela nebo z části k výkonu jakéhokoliv povolání, zmiňuje se po prvé zákon z 28. března 1928, č. 44 Sb. z. a n., do kterého bylo pojato zrušení ochrany nájemníků s ročním příjmem 100.000 Kč (§ 31, odst. 1, č. 6). Z materiálů k uvedenému předpisu zákona vyplývá, že ve vládním návrhu (tisk č. 1475) nebylo vůbec ještě výjimky z navrženého předpisu. V návrhu výboru sociálněpolitického a rozpočtového (tisk č. 1485) bylo pak stanoveno, že »životenských provozoven se toto ustanovení netýká«. Teprve v usnesení poslanecké sněmovny (tisk č. 609) vyskytuje se znění, že »ustanovení toto se netýká bytů, kterých se do vyhlášení tohoto zákona užívalo a dosud užívá zcela anebo z části k výkonu jakéhokoliv povolání«. V tomto znění přijal senát k zprávě výboru sociálněpolitického a výboru rozpočtového (tisk č. 612) osnovu zákona.

Další zákony zúžovaly i v tomto směru postupně ochranu nájemníků, jak jest zřejmé ze zákona č. 44/1928 ve znění vyhlášky min. soc. péče ze dne 24. března 1934, č. 62 a ze zákona ze dne 26. března 1936, č. 66 Sb. z. a n.

Podle § 26, odst. 1, č. 8 a) a b) prvního zákona se nevztahuje zákon o ochraně nájemníků s účinností od 1. ledna 1933 na byty nájemníků, kterým byla za poslední tři léta předepsána daň důchodová (z příjmů) z ročního důchodu (příjmu) průměrně asi 75.000 Kč a na byty skládající se mimo kuchyně a pokoje pro služebné z 5 nebo více obytných místností, pokud se uvedených bytů neužívalo do dne 24. prosince 1931 a od tohoto dne do dne 31. prosince 1932 zcela nebo z části k výkonu jakéhokoliv povolání; podle

§ 26, odst. 1, č. 9 s účinností ode dne 1. října 1933 na byty uvedené v § 26, odst. 1, č. 8 a) a b), kterých se užívalo do 31. prosince 1932 zcela nebo z části k výkonu jakéhokoliv povolání a na byty skládající se mimo kuchyně a pokoje pro služebné ze 4 obytných místností; podle § 26, odst. 1, č. 11 s účinností ode dne 1. ledna 1935 na byty skládající se mimo kuchyně a obytné pokoje pro služebné z tří obytných místností, kterých se do 28. února 1934 ne užívalo zcela nebo z části k výkonu povolání; podle § 26, odst. 1, č. 12 s účinností od 1. dubna 1935 na byty uvedené v č. 11, kterých se do 28. února 1934 užívalo zcela nebo z části k výkonu povolání.

Podle § 3 zákona ze dne 26. března 1936, č. 66 Sb. z. a n. pozbylo dnem 30. června 1937 účinnosti ustanovení zákona č. 44/1928 Sb. z. a n. pro byty skládající se mimo kuchyně a pokoje pro služebné ze dvou obytných místností; zákon tu nerozlišuje, zdali a do kdy se jich užívalo k výkonu povolání. To rozeznávání jest proto nyní v příčině dvojpokojových bytů bezvýznamné, stejně jak tomu bylo v příčině čtyřpokojových bytů (§ 26, odst. 1, č. 9 b) zák. č. 44/1928 ve znění vyhlášky č. 62/1934 Sb. z. a n.), u nichž byla ustanovení č. 8 b) a 9 a) ve skutečnosti zahrnuta v širším předpisu č. 9 b).

S účinností ode dne 30. června 1937 jsou proto vyňaty z ochrany byty skládající se mimo kuchyně a pokoje pro služebné z dvou obytných místností, i když jich bylo užíváno zcela nebo z části k výkonu jakéhokoliv povolání. Poněvadž v souzené věci o takový byt jde, nebylo dovolání vyhověno.

Čís. 17093.

Podvedený nemůže se na tom, kdo věda, že byly peníze podvodně vylákány, jich pro sebe použil, aniž by byl zároveň spoluvinníkem (§ 5 tr. z.), domáhati náhrady škody z důvodu spoluúčasti na trestném činu (§§ 1301, 1302 obč. zák.), nýbrž mohl by jej žalovati po případě pro bezdůvodné obohacení, nebo z důvodu podle § 1041 obč. zák.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1938, Rv II 1041/37.)

Soud první stolice odsoudil žalovanou Marketu Š. rozsudkem pro zmeškání k zaplacení 6.524 Kč s přísl. rukou společnou a nedílnou se spolužalovanými Rudolfem Š. a Josefem R. Odvolací soud zamítl žalobu. Důvody: Podle obsahu žaloby a celé její stylisace se žalobkyně na žalovaných domáhá náhrady škody z trestného činu, totiž z podvodu žalovaného Rudolfa Š., o němž žalobkyně tvrdí, že na ní vylákal podvodným způsobem zažalovanou částku. O žalované uvádí se pak v žalobě, že o činu svého manžela věděla a že z něho měla užitek. To však proti ní nestačí k odůvodnění žalobního nároku, neboť trestní zákon nezná podílnictví na podvodu, takže i kdyby byla